

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/26/2025
Identifikačné číslo spisu: 8619201117
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:8619201117.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. F., narodeného D. zastúpeného advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Námestie SNP 7, IČO: 35510722, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35697270, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46759875, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-6C/23/2019, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 20. novembra 2024 sp. zn. 2Co/51/2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Svidník (aktuálne Okresný súd Bardejov), (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 21. septembra 2021 č. k. 6C/23/2019-154 zamietol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu (III. výrok).

1.1. V súdenom spore sa žalobca podanou žalobou domáhal, aby súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť mu sumu 5.000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy vo forme finančného zadosťučinenia za neoprávnený zásah do súkromného života v súvislosti s porušením práva na ochranu osobných údajov. Súd prvej inštancie po zistení, že je miestne príslušným v prejednávanej veci, keďže spor považoval za spotrebiteľský, mal za preukázané, že pri spracovávaní osobných údajov žalobcu, ktoré boli odovzdané v súvislosti s poskytovaním telekomunikačných služieb žalovanou došlo k bezpečnostnému incidentu, ktorý bol predmetom administratívneho konania na Úrade na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej aj „Úrad“). V jeho právoplatnom rozhodnutí je konštatované, že sprostredkovateľ ELSIG, s.r.o. porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 ZOOÚ tým, že „... pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka, ako aj informácie o predajnom

mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou“. Následne Úrad uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. za porušenie povinností súvisiacich s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a likvidáciou dokumentov pokutu v sume 5.000 eur. Keďže Listina základných práv a slobôd je súčasťou právneho (ústavného) poriadku Slovenskej republiky (Ústavný zákon č. 23/1991 Zb.) súd prvej inštancie konštatoval, že aj v predmetnej právnej veci došlo u žalobcu sprístupnením osobných údajov v kombinácii: meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, a to neobmedzenému počtu neoprávnených osôb k porušeniu práva na informačné sebaurčenie podľa článku 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čím bolo neprípustne zasiahnuté do súkromia žalobcu. K výške relutárnej náhrady súd prvej inštancie uviedol, že zohľadnil rozsah incidentu, počet dotknutých osôb, trvanie incidentu, význam chráneného záujmu žalobcu (najdôležitejšie osobné identifikátory, napr. rodné číslo), aj významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu a priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3.300 eur ako primeranú a vo zvyšku žalobu zamietol. Podľa názoru súdu táto suma naplní preventívnu, satisfakčnú a sankčnú funkciu, ktorú by mala spravodlivá relutárna náhrada spĺňať. Súčasne priznal žalobcovi náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu, pretože v prejednávanej veci bol žalobca úspešný čo do preukázania základu svojho nároku, pričom výška priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovanej, rozsudkom z 18. januára 2023 sp. zn. 2Co/31/2022 potvrdil rozsudok vo výroku II. o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 110 eur, v prevyšujúcej časti zmenil rozsudok vo výroku II. tak, že žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy nad sumu 110 eur zamietol. Priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o trovách celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Priznal procesne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu všetkých trov konania s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

3. Najvyšší súd SR uznesením z 28. februára 2023 sp. zn. 2Cdo/85/2021, na dovolanie žalovanej napadnutý rozsudok v časti trov konania zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolací súd uviedol, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevysporiadal s námietkou žalovanej, že aj keď bol žalobca v spore úspešný iba čiastočne, resp. takmer minimálne, bol mu priznaný nárok na náhradu trov konania v plnej výške a rovnako nedal žiadnu odpoveď na navrhovanú aplikáciu ust. § 257 CSP, ktorú námietku žalovaná uplatnila v odvolaní a v tomto smere uviedla svoje dôvody. Preto dovolací súd považoval napadnuté rozhodnutie pre nedostatok dôvodov za nepreskúmateľné, a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP. Z toho dôvodu dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je prípustné a dôvodné, preto rozhodnutie odvolacieho súdu v časti trov konania zrušil podľa § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil v tomto rozsahu na ďalšie konanie podľa § 450 CSP.

4. Odvolací súd následne uznesením z 20. novembra 2024 sp. zn. 2Co/51/2024 o odvolaní žalovanej rozhodol tak, že žalobcovi vo vzťahu k žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej proti výroku o trovách konania dôvodné nie je. Vo veci bolo nepochybne preukázané, že ide o vec patriacu do skupiny viacerých vecí s rovnakým skutkovým a právnym základom, ktoré sú prejednávané na Okresnom súde Svidník z dôvodu, ktorý aj v prejednávanej veci bol nepochybne ustálený súdom prvej inštancie, a ktorý bol dôvodom pre rozhodnutie ÚOOÚ SR zo 16. 08. 2017, číslo: 00777/2017-Os-17, v ktorom tento orgán konštatoval porušenie zákona tým, že pri likvidácii obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko, a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste, nepostupoval s náležitou starostlivosťou. Táto okolnosť, teda porušenie zákona na ochranu osobných údajov v prejednávanej veci, bola dôvodom pre priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle výroku I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že otázka náhrady trov konania v týchto veciach bola predmetom

prieskumu tak odvolacieho súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci II. ÚS 233/2022, pričom Ústavný súd v uznesení z 24. 05. 2022 uvedenej spisovej značky konštatoval, že možno konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Zároveň Ústavný súd konštatoval, že z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rovnako poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky aj v náleze sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020 konštatoval cit.: „V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Obdobne rozhodol ústavný súd vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020.

4.1. Konštatoval, že rozhodujúcou okolnosťou v preskúmvanej veci je to, že žalobca mal vo veci úspech, nakoľko zásah do jeho osobnostných práv v súvislosti s nesprávnym nakladaním s jeho osobnými údajmi, bol zistený, a preto má nárok v zmysle citovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky na plnú náhradu trov konania. Nemožno preto súhlasiť s argumentáciou žalovanej, že žalobcovi ako plne úspešnej strane, čo do základu, patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, pričom ide o štandardný a zaužívaný výrok o nároku na náhradu trov konania používaných v prípadoch, kedy výška plnenia závisí od úvahy súdu a kde za plne úspešného sa považuje žalobca vtedy, ak vo výške plný úspech nemal.

4.2. Odvolací súd v súvislosti s prípadnou aplikáciou dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktorej sa dožaduje žalovaná (ďalej len zodpovedná osoba za porušovanie osobných údajov GDPR) pripomína, že všeobecné nariadenie o ochrane údajov (anglicky General Data Protection Regulation, skrátene GDPR), plným názvom Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov), je nariadenie Európskej únie, ktorého cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov občanov. V slovenskom právnom poriadku je nariadenie premietnuté aj do zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov z 29. novembra 2017. Nariadenie chráni základné práva a slobody fyzických osôb so zameraním na právo ochrany osobných údajov.

4.3. Pre porušenie práva na ochranu osobných údajov a najmä 400 - násobné porušenie ochrany GDPR citlivých údajov obyvateľov okresu L. a L. by zvýhodniť porušovateľove práva a jeho majetok bolo nielen nerozumné, ale aj v príkrom rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov so zreteľom na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Uprednostniť osobu zodpovednú za porušenie práva pred obeťou porušenia osobných údajov podľa presvedčenia odvolacieho súdu je neakceptovateľné. Iný záver by predstavoval presadenie typických prvkov zabránenia alebo odradenie od legitímneho výkonu prirodzených a zákonných práv hrozbou právnej sankcie, tzv. Chilling Effects. Inak povedané je neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za čím rozsiahlejšie porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov, očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Aj preto je ustanovenie § 257 CSP v danej veci v prospech obchodnej spoločnosti neaplikovateľné. Odvolací súd je presvedčený, že nepriznaním náhrady trov inak úspešnej strane sporu, by došlo k porušeniu práv odvolateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4.4. Odvolací súd nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa žalovanou tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb) zo strany žalobkyne pretože rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej strane, ktorá je teda (stranou) vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca. Rovnako sa nestotožnil ani s tvrdením žalovanej o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa spočívajúcom v tom, že žalovaná bola do súdneho konania reálne donútená v dôsledku uplatnenia neprimeranej sumy vo výške 5.000 eur a takto uplatnená suma jej nedávala možnosť vyhnúť sa tomuto súdному konaniu.

4.5. Z úradnej činnosti je známe odvolaciemu súdu, že v tejto skupine prípadov s rovnakým skutkovým a právnym základom ani po opakovanom právoplatnom judikovaní právneho základu nároku iných dotknutých osôb tým istým bezpečnostným incidentom žalovaná stále namietala nielen neprimeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale najmä popierala samotný právny základ nároku dotknutých osôb, a to napriek stále pribúdajúcim a v súčasnosti už desiatkam rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré danosť nároku dotknutých osôb právoplatne judikovali. Pre takýto prípad si žalovaná musí byť dobre vedomá všetkých dôsledkov, ktoré sú s neúspešným sporom spojené, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strany. Zásada úspechu vo veci (zodpovednosti za výsledok sporu) je charakteristická pre sporové konania a jej obsahom je stále povinnosť nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania.

4.6. Z týchto dôvodov odvolací súd nezistil ani jeden akceptovateľný dôvod na použitie zmierňujúceho ustanovenia § 257 CSP, a to ani čiastočne v prospech osoby zodpovednej za masívne porušenie osobných údajov podliehajúcej ochrane úniového právu. Rozhodol o trovách prvoinstančného a odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi voči žalovanej v celom rozsahu s poukazom na úspech žalobcu v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Je nepochybné, že žalobkyni patrí plný nárok na náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania bez ohľadu na to, že v konečnom dôsledku bola priznaná suma 110 eur náhrady nemajetkovej ujmy, aj keď táto uplatňovala pôvodne vo výške 5.000 eur. U takéhoto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobca bol, čo sa týka základu nároku, plne úspešný, a to čo sa týka prvoinstančného aj odvolacieho konania, má preto právo na plnú náhradu trov konania. V rámci výroku tohto uznesenia odvolací súd rozhodol aj o trovách dovolacieho konania podľa § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 257 CSP. Žalovaná síce bola úspešná v rámci dovolacieho konania, keď dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania a vznikol by jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd však zohľadnil v tomto prípade dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, spočívajúce v tom, že na žalovanej strane ide o osobu zodpovednú za rozsiahle porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov a bolo by rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov medzi stranami sporu, pokiaľ by jej bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania, obzvlášť za situácie pokiaľ odvolací súd po vrátení veci dovolacím súdom opätovne rozhodol tak, že priznal žalobkyni náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania. Preto odvolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania.

5. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovala § 420 písm. f) CSP majúca za to, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces. Tvrdila, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou.

5.1. Poukázala na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko) s tým, že len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ktorej nebezpečenstvo spočíva v potencionálnom uplatnení ničím (objektívne) nepodloženej úvahy súdu bez akýchkoľvek objektívnych limitov (napr. II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02) a tiež na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04, IV. ÚS 296/09, I. ÚS 2/08). Zosumarizovala priebeh doterajšieho konania pred súdmi nižších inštancií s poukazom na tú skutočnosť, že odvolací súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku v napadnutej časti o trovách konania s argumentáciou žalovanej, podľa ktorej aj keď rozhodnutie o výške plnenia závisí finálne od úvahy súdu, musí niesť aj žalobca nejakú zodpovednosť (aspoň čiastočnú) za výsledok sporu v prípadoch uplatňovania neprimeraných (neadekvátnych), či dokonca premrštených nárokov. Zásada úspechu vo veci, resp. jej aplikácia v rozhodovacej činnosti súdov, na ktorej je postavená právna úprava náhrady trov konania CSP, by mala mať aj preventívny účinok, to jest, aby strany zámerne nenadhodnocovali výšku sporu takým spôsobom, aby bola vylúčená možnosť mimosúdnej dohody a následne, aby odmena advokáta bola čo najvyššia (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3923/2011 zo dňa 29. marca 2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. júla 2020 sp. zn. 10Co/21/2020). Žalobcovi bola priznaná suma predstavujúca 2 % sumy uplatnenej žalobou. Odvolací súd mal minimálne uviesť, prečo žalovanou uvedenú odbornú literatúru a súdne rozhodnutia nezohľadnil.

5.2. Dovolateľka tiež poukázala na to, že v odvolaní požiadala odvolací súd, aby v prípade, ak dôjde k záveru, že žalobcovi vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov konania, uplatnil pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia, svoje moderačné právo podľa § 257 CSP a trovy konania žalobcovi nepriznal, resp. tieto aspoň primerane znížil, (uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 113/2019 zo 06. júna 2019, nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3923/2011 zo dňa 29. marca 2012, uznesenie NS SR sp. zn. 6MCdo/5/2013 zo dňa 19. marca 2014, ktoré rozhodnutie NS SR prešlo dokonca aj kontrolou ústavnosti, kedy ÚS SR uznesením II. ÚS 739/2014 zo dňa 06. novembra 2014 sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú). Odvolací súd sa s argumentáciou žalovanej ohľadom jej návrhu, aby v prípade ak dôjde k záveru, že žalobcovi vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov konania, uplatnil pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia, svoje moderačné právo podľa § 257 CSP a trovy konania žalobcovi nepriznal, resp. tieto aspoň primerane znížil, vôbec nevysporiadal, len všeobecne skonštatoval, že nezistil dôvod pre aplikáciu § 257 CSP. Odvolací súd tiež neuviedol, z akého dôvodu nebolo spojených 166 skutkovo identických vecí žalobcov, ktorí podali žalobu na ochranu osobnosti z titulu toho istého bezpečnostného incidentu. Rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, (ohľadom vzniku samotného nároku žalobcu na náhradu trov konania a jeho rozsahu, ako aj naplnenia dôvodov pre uplatnenie moderačného práva podľa § 257 CSP), nemožno akceptovať, pretože tieto vôbec neboli podrobené konfrontácii s argumentami prezentovanými žalovanou k tejto otázke. Rozhodnutie odvolacieho súdu k otázke trov konania je potom v rozpore s právom dovolateľa na prístup k súdu (denegatio iustitiae) v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Povinnosťou súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej stránky (III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu (IV. ÚS 14/07, I. ÚS 265/05). Keďže odvolací súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s vyššie uvedenou argumentáciou žalovanej, žalovaná má za to, že napadnuté rozhodnutie je v tejto časti arbitrárne a z vyššie uvedených dôvodov aj ako také nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie je tak podľa názoru žalovanej zaťažené významnou procesnou vadou takej intenzity, že celé konanie pôsobí ako nespravodlivé, a ktorej existencia naplňa dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a je dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku dovolacím súdom.

5.3. Dovolateľka v tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. januára 2024 sp. zn. 8Cdo/37/2023, ktorý na základe dovolania žalovanej zrušil rozsudok Krajského súdu Prešov vo výroku o trovách konania v skutkovo a právne identickej veci (na tunajšom súde vedené pod sp. zn. SK-5C/29/2019), a to práve z dôvodu, že sa odvolací súd s touto právne identickou argumentáciou žalovanej nevysporiadal. Obdobne poukázala na uznesenie NS SR zo dňa 24. januára 2024 sp. zn. 8Cdo/36/2023 v skutkovo a právne identickej veci, uznesenie NS SR zo dňa 27. februára 2024 sp. zn. 1Cdo/119/2023, alebo najnovšie uznesenie NS SR zo dňa 25. apríla 2024 sp. zn. 4Cdo/154/2023.

5.4. S poukazom na uvedené dôvody dovolateľka navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu vo výroku II. o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a aby jej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že považuje dovolanie žalovanej za nedôvodné. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 08. 2020 sp. zn. II. ÚS 225/2020. V predmetnej veci je vedené konanie o ochranu osobnosti. V konaniach o ochranu osobnosti je vždy základným konštatovaním zásahu do osobnostných práv, pričom priznanie nemajetkovej ujmy, prípadne jej výška je okolnosťou sprevádzajúcou. Aj pri nepriznaní žiadnej nemajetkovej ujmy za súčasného konštatovania zásahu do osobnostných práv žalobcu má žalobca nárok na plnú náhradu trov konania (rozdiel je len vo výške trov vychádzajúc z rôzneho výpočtového základu - § 10 ods. 8 advokátskej tarify). Práve z tohto dôvodu je konštatovanie žalovanej o nepomere medzi priznanou sumou peňažnej náhrady a výškou trov konania bez právneho významu a rovnako je bez právneho významu aj konštatovanie žalovanej o nevyhnutnosti žalobcu niest' „zodpovednosť (aspoň čiastočnú) za výsledok sporu“. Žalovaná zámerné, účelovo a tendenčne podsúva v dovolaní naratív o „platení trov právnenému zástupcovi“, ktorý už „má zarobené“, pričom podľa názoru žalobcu jej musí byť celkom zrejmé, že trovy v súdnom konaní patria strane (účastníkovi konania), ktorá bola v konaní úspešná. Taktiež argumentácia o opakujúcich sa a obsahovo rovnakých právnych úkonoch môže platiť len pre samotnú žalovanú, keďže práve ona je

účastníčkou (stranou) vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca. Proti žalovanej v týchto konaniach stojí vždy iný žalobca. Žalovaná ani v tomto konaní, ani v žiadnom inom konaní s identickým skutkovým a právnym základom neponúkla žalobcovi, ani žiadnej z dotknutých osôb, ani len symbolickú nemajetkovú náhradu. Žalovaná sa jednoducho nechcela dohodnúť na žiadnej sume nemajetkovej náhrady, pretože až do skončenia posledného sporu vyplývajúceho z rovnakého bezpečnostného incidentu namietala nielen neprimeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale najmä popierala samotný právny základ nároku dotknutých osôb, a preto tvrdošíjný postoj žalovanej, ktorá popierala samotný základ nároku žalobcu napriek už spomínanému mnohonásobnému judikovaniu jeho danosti odvolacími súdmi, priamo vylučuje aplikáciu § 257 CSP. V skutkovo a právne identickej právnej veci nebola žalovaná spokojná s rozhodnutím Okresného súdu Svidník o výške náhrady trov konania, ktorej základ nároku sa odvíjal od rovnakého bezpečnostného incidentu - sp. zn. 6C/29/2018 (KS Prešov 13Co/7/2021), preto podala proti uzneseniu Okresného súdu Svidník z 20. 01. 2022 č. k. 6C/29/2018-616 ústavnú sťažnosť. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 24. 05. 2022 č. k. II. ÚS 233/2022-18 ústavnú sťažnosť žalovanej odmietol. V citovanom uznesení Ústavný súd SR argumentoval takto: „...pokiaľ príslušný súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobca plný úspech v spore, teda patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch“.

6.1. Dovoláním napadnutý výrok o trovách z rozsudku Krajského súdu v Prešove je navyše pomerne podrobne odôvodnený a reaguje na všetky podstatné a relevantné námietky žalovanej. Neexistuje procesné právo strany konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa jej predstáv. Poukazujúc na uvedené považoval dovolanie žalovanej za nedôvodné a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Dovolateľka vo vyjadrení zotrvala na svojej argumentácii a uviedla, že žalobca sa vo svojom vyjadrení k jej dovolaniu nijakým spôsobom nevyjadril k samotným dôvodom dovolania. V súvislosti s jej dovolaním voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania poukázala na uznesenie NS SR 8Cdo/16/2023 zo dňa 26. októbra 2023, uznesenie NS SR 1Cdo/119/2023 zo dňa 27. februára 2024 a uznesenie NS SR 4Cdo/158/2023 zo dňa 27. marca 2024, ktoré v inej skutkovo a právne identickej veci konštatovali prípustnosť dovolania žalovanej voči výroku odvolacieho súdu o trovách konania a zrušili rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania, a to z dôvodu, že po preskúmaní veci tieto dospeli k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), ktorú skutočnosť žalovaná vo svojom dovolaní namieta, a preto ho treba považovať za nepreskúmateľné. Zopakovala svoju argumentáciu ohľadom jej návrhu na použitie moderačného oprávnenia vo vzťahu ku trovám konania podľa § 257 CSP. Argumentáciu o možnej mimosúdnej dohode považovala za účelovú. Žalobca aj napriek tomu, že krajský súd priznal F. a ďalším 42 žalobcom právoplatne ako primeranú peňažnú náhradu sumu 110 eur, naďalej požadoval na žalovanej zaplatenie sumy 5.000 eur, a to aj za situácie, že pribúdali ďalšie rozsudky krajského súdu, ktorým tento priznával žalobcom v skutkovo a právne identických veciach sumu 110 eur. Žalovaná bola teda v sporoch s dotknutými osobami nútená pokračovať, keďže súd prvej inštancie aj napriek viacerým existujúcim rozhodnutiam odvolacieho súdu, ktorý žalobcom priznával v drvivej väčšine sumu peňažnej náhrady vo výške 110 eur. V záujme ochrany svojich práv bola nútená napadnúť vec odvolaním, preto by bolo voči nej nespravodlivé, aby musela v tejto súvislosti niesť náklady odvolacieho konania. Predmetom dovolania žalovanej je rozhodnutie odvolacieho súdu o samotnom nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, nie samotnej výšky trov konania, ktorých spôsob určenia súdom prvej inštancie bol predmetom ústavnej sťažnosti žalovanej s tým, že v takomto prípade dovolateľka iný prostriedok nápravy podľa zákonnej úpravy CSP k dispozícii nemá.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo

rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačiaci dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. V danom prípade žalovaná podaným dovolaním napadla rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania, i keď je obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku, má vo svojej podstate vždy povahu uznesenia. Prípustnosť dovolania proti takémuto rozhodnutiu pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolačiaci súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach (8Cdo/266/2019, 8Cdo/111/2019, 4Cdo/70/2020, 4Cdo/155/2020, 4Cdo/69/2022, 2Cdo/89/2020 a iné). Rovnako sa k tejto otázke vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 a v uznesení z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

13. Žalovaná vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS

105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018).

15. V danom prípade z obsahu spisu vyplýva, že z hľadiska výsledku sporu bol žalobca so svojou žalobou o náhradu nemajetkovej ujmy čiastočne úspešný, keď odvolací súd na rozdiel od prvoinštančného súdu bral do úvahy vo väčšej miere okolnosti danej veci, pričom dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie je neprimeraná. Rozsudok súdu prvej inštancie preto podľa § 387 ods. 1 CSP v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110 eur potvrdil; vo zvyšnej časti ho podľa § 388 CSP zmenil a žalobu zamietol. Napadnutým výrokom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

16. Odvolací súd správne uviedol, že ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok. K predmetnému najvyšší súd poznamenáva, že súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazať neúspešnú stranu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazať stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010, sp. zn. 3MCdo/46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania (konanie o určenie otcovstva, ak maloletý žalobca nemal úspech) alebo charakterom procesnej situácie (napr. zmena zákonnej úpravy, ak žalovaný ako laik, v konaní o určenie právneho vzťahu, nemohol posúdiť zdravotný stav scudziteľa so zreteľom na jeho spôsobilosť na právne úkony). Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá (v preskúmvanej veci ide o právnickú osobu pôsobiacu na telekomunikačnom trhu). Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku (žalovaná bola zodpovednou osobou za porušovanie osobných údajov (GDPR), avšak odmietla uznať základ nároku žalobcu a ponúknuť mu akúkoľvek výšku nemajetkovej náhrady) a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v danom prípade rozhodne nemožno súhlasiť s námietkami žalovanej, že odvolací súd dostatočne nevyvetlil, prečo nevidel v konaní dôvody hodné osobitného zreteľa. Opak je pravdou. Rovnako tak nemožno súhlasiť, že by sa s argumentami predstretými žalovanou v kontexte okolností danej veci nezaoberal, resp. ich neposudzoval (k tomu viď bod 32. rozhodnutia). To, že sa s nimi nestotožnila neodôvodňuje záver o nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Dovolací súd zdôrazňuje, že na strane žalovanej neexistujú (vzhlľadom k výške úkonu právnej služby) ani žiadne ekonomické a hospodárske dôvody, ktoré by boli objektívne spôsobilé ohroziť jej finančnú stabilitu alebo jej pôsobenie na telekomunikačnom trhu. Okolnosti, ktoré viedli k podaniu žaloby a postoj žalovanej v konaní, (kedy ani po opakovanom mnohonásobnom judikovaní základu nároku dotknutých osôb nie je prístupná na akúkoľvek dohodu) použitie ustanovenia § 257 CSP vylučuje.

17. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej

predstav. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd v tomto kontexte ďalej uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravyospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

19. Dovolací súd považuje za potrebné tiež dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

20. Pokiaľ dovolateľka poukazovala na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/37/2023 zo dňa 24. januára 2024 (obdobne ako aj uznesenia najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/119/2023 zo dňa 27. februára 2024, 4Cdo/158/2023 zo dňa 25. apríla 2024), ktorým bol v skutkovo a právne identickej veci zrušený rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania z dôvodu nevysporiadania sa s argumentáciou žalovanej, toto rozhodnutie nie je použiteľné v tomto prípade, pretože rozhodnutie bolo zrušené z dôvodu, že odvolací súd i napriek citácii ustanovenia § 257 CSP, jeho výkladu ako výnimky zo zásady úspechu vyplývajúcej z § 255 CSP, sa zákonu zodpovedajúcim spôsobom v súlade s § 387 ods. 3 CSP nevysporiadal s uplatnenými podstatnými námietkami vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania. Len konštatovanie o nedôvodnosti námietok nemožno považovať za splnenie povinnosti súdu vyplývajúcej mu z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP. V uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/36/2023 zo dňa 24. januára 2024 sa konštatuje, že dôvodom zrušenia výroku odvolacieho súdu o trovách konania je, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevysporiadal s navrhovanou aplikáciou ustanovenia § 257 CSP dovolateľkou v odvolaní, i napriek tomu, že žalovaná námietku proti priznanému nároku na náhradu trov konania uplatnila, ako aj uviedla dôvody. Preto ani jedno z dovolateľkou citovaných rozhodnutí nie je obdobné ako prejednávaný prípad, a preto nemôže

predstavovať odklon od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

21. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

22. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.